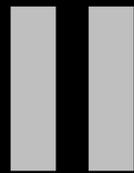

ALEKSI DELIKOURAS

**DRAGON
SLAYER**

666

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ
OTAVA

Tarkistettu painos

Tämän yhteisniteen teokset ovat
alun perin ilmestyneet Nörtti-sarjassa.

Nörtti 4 – Pro Gamer (2016)

Nörtti 5 – Multiplayer (2017)

© Aleksi Delikouras ja
Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-49524-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

ALEKSI DELIKOURAS

**PRO
GAMER**

Tämä kirja ei perustu tositapahtumiin.
Kaikki mahdolliset yhtäläisyydet todellisten
tapahtumien tai henkilöiden kanssa ovat sattumaa.

28. syyskuuta

Suomalainen koululaitos on läpimätä ja haisee. Koulussa opetetaan vain toistamaan ulkoa sellaista, minkä voisi helposti googlettaa. Lisäksi uskotaan, että mitä tuskallisempaa oppiminen on, sitä paremmin oppi menee päähän ja mitä hyödyttömämpiä oppiaineet ovat, sen fiksumpia oppilaista tulee. Kuka tarvitsee nykyään esimerkiksi ruotsia? Ei kukaan! Ruotsalaiset puhuvat itsekin kaikkialla englantia. Ja Suomessa tulevaisuuden lupauksia opettavat hikipingot, jotka eivät ole uskaltaneet toteuttaa omia unelmiaan vaan ovat elämänsä pettyneinä päätyneet opettajiksi. He purkavat pahan olonsa nuoriin. Ei ihme, ettei Suomi enää pärjää kansainvälisissä Pisa-tutkimuksissa. Muutos voitaisiin aloittaa palkkaamalla opettajiksi menestyneitä ammattilaisia, jotka valmistaisivat oppilaita elämään eivätkä seuraavaan kokeeseen. Mutta niinhän se menee tässä maailmassa, että kun on saanut ämpärillisen paskaa niskaansa, se paska pannaan kiertämään.

Meidän piti kirjoittaa taas typerä harjoitus äidin kielen tunnilla. Tehtävänä oli ottaa kynä käteen ja alkaa kirjoittaa tajunnanvirtamenetelmällä. Muut

jatkoivat kynä höyryten kirjoittamista, mutta multa ei irronnut enää sanaakaan. Ei ainakaan ainuttakaan painokelpoista. Opettaja tuijotti mua tuimasti ihan kuin olisi arvannut, mitä mä sen pään menoksi olin kirjoittanut.

Lukio on perseestä. Mua kaduttaa, etten mennyt MegaManin kanssa kokkikouluun. Hege91:stäkään ei ole mitään iloa. Se ei suostu pelaamaan mun kanssa ristinollaa vaan haluaa keskittyä tunnilla. Lukiossa kaikki ovat suorittajia, joiden ainoa päämäärä on päästä yliopistoon ja saada työpaikka. Mua ei pahemmin kiinnosta sellainen elämä, jos se tarkoittaa sitä että saan kohtuullista palkkaa tylsästä työstä. Mä haluan enemmän, kuten saada selville, kuinka mä pärjäisin propelaajana ja kuinka pitkälle mun rahkeet – kyvyt, intohimo ja sinnikkyys – riittäisivät.

Mä kaipaam yläkoulua. Sitä kun kukaan ei viittaa ja opettaja joutuu uhkaamaan jälki-istunnolla ja ankeilla tulevaisuudennäkymillä, joissa meistä ei koskaan tule mitään. Mä kaipaam Ryuta, MegaMania, Pinokiota ja muita kusipäitä.

Me sovittiin kesällä koulun päättyttyä, että pidetään tiiviisti yhtä, vaikka oltaisiinkin syksyllä eri kouluissa. Mä en nähnyt ketään niistä moneen kuukauteen. Pinokkio sanoi löytäneensä heti ensimmäisenä koulupäivänä omia kavereita, mikä on joko iso kalavale tai maailman kahdeksas ihme. Mä soitin pitkin kesää ja vielä viime viikolla tuhat kertaa MegaManille ja ehdotin sarjakuvan suunnittelua, mutta se pastaa

syövä virtahepo väitti, ettei se ennätä. Maanantaina se näkisi Tuomasta, tiistaina Lauria ja keskiviikkona Villeä. Torstaina oli kuulemma animeilta, ja perjantaina pitäisi mennä isän kanssa saunaan. MegaMan selaili kalenteria ja ehdotti tapaamista kahden viikon päästä. Kun mä kehtasin vähän valittaa asiasta, MegaMan neuvoi mua hankkimaan omia kavereita ja tutustumaan uusiin ihmisiin. Mä löin sille luurin korvaan ja päätin, etten ota MegaManiin enää yhteyttä vaan odotan, että se soittaa itse ensin.

Pienimunaista korealaista tonttua mä en viitsi enää edes ajatella. Ryu ei ole vastannut yhteenkään puheluun tai viestiin. Silti sillä on aikaa päivittää yhteiskuvia luokkalaisistaan Facebookiin.

Koulun kello soi, mutta porukka jäi vielä kirjoittamaan viimeisiä spontaaneja tajunnanvirtalauseitaan. Mä jätin melkein tyhjän konseptipaperini pulpetille. Opettaja saisi itse käydä hakemassa sen.

Mä kaahasin tyhjiä käytäviä pitkin ruokalaan, jotta välttyisin pitkältä ruokajonolta, ja olinkin ensimmäisten joukossa tiskillä. Mun edessä seisoj punatukkainen tyttö. Hetken kuvittelin sen olevan Fetasalaatti. Meidän oli tarkoitus nähdä kesällä, mutta siitäkään paviaanista ei ole kuulunut mitään yläkoulun päättäjäisten jälkeen. Mä päätin, etten pidä siihen mitään yhteyttä ellei se tee aloitetta. Mä olen lopettanut Fetasalaatin seuraamisenkin Instagramissa. Mä tiedän, etten kestäisi sitä, että mua muistutettaisiin päivästä toiseen unelmieni naisesta, joka jatkaa nyt onnelli-

sena elämäänsä ilmaisutaitolukiossa sen kummemmin Lohikäärmeidenteurastaja-parkaa ajattelematta. Parasta on unohtaa Fetasalaatti, keskittyä omaan elämään ja etsiä uusi nainen. Mä täytän kohta 16, eikä mulla ole vielä tyttöystävää eikä edes toivoa sellaisesta. Ehkä mä olen niitä sääliittäviä yksilöitä, jotka on tuomittu elämään koko surullinen elämänsä yksin.

Mä päätin googlata kotona kaikki maailmankuulut taiteilijat, muusikot, tiedemiehet, urheilijat ja muut menestyneet ihmiset, jotka eivät ole ikinä seurustelleet tai päässeet naimisiin.

Kun mä astuin kotiovesta sisään, mä en suinkaan päässyt koneelle vaan jouduin keskelle mutsin ja Jorgoksen parisuhdesotatannerta. Äiti heitteli tapansa mukaan tavaroita ja raivosi Jorgokselle.

– Minä olen niin kyllästynyt tähän touhuun. Yhtä ja samaa laiskottelua päivästä toiseen. Et edes pikkurilliäsi nosta huushollin eteen, vaan tuijotat telkkarista typeriä matseja etkä edes sano mitään järkevää, mutsi tilytti. – Ei tuollaista sohvalle kaatunutta patsasta jaksa katsella. Olisit edes antiikin kreikkalainen patsas, mutta tuollainen pallomainen möykky, joka on veistetty marmorin sijasta halvasta kivistä.

Loukkaus oli selvästi liikaa Jorgokselle. Se keräsi tavaransa, pakkasi ne pieneen matkalaukkuun ja käveli mitään sanomatta tiehensä. Sääli sinänsä. Jorgos on huippu heppu. Kun Jorgos ei ollut enää ottamassa paskaa niskaan, mutsi alkoi säittää mua sot-

kusta ja siitä, miten kukaan ei auta sitä koskaan. Se seurasi mua mun huoneeseen ja jatkoi nalkutusta. Mä nostin Zenhaiser-kuulokkeet korville, käynnistin koneen ja pakenin pelimaailmaan.

2. lokakuuta

Mä päätin aloittaa säännöllisen treenaamisen, jotta pääsisin jonain päivänä CS-go-prottiimiin. Aikaisemmin mä olen pelannut vain hovin vuoksi tai lähinnä nöyryyttääkseni Hege91:tä. Mä olen tajunnut, että jos haluan oikeasti pärjätä ja tulla ammattilaispelaajaksi, mun on alettava treenata kurinalaisesti. Mä aion suorittaa lukionkin neljässä vuodessa, jotta ennätän pelata tarpeeksi.

Nyt mulla on tarkka päivittäinen treenisuunnitelma: Herään joka aamu pari tuntia ennen koulun alkua pelaamaan. Koulussa pohdin aamun pelejä ja teen mielikuvaharjoitteita. Koulun jälkeen mä lepään hetken ja pelaan sitten kuusi tuntia. Kymmenen jälkeen menen nukkumaan. Tutkimusten mukaan pelaamisen ja etenkin reaktiokyvyn kehityksen kannalta nukkuminen on elintärkeää. Viikonloppusin mä pidän taukoa treenaamisesta ja katson netistä alan parhaiden CS-go-matseja. Propelaajien seuraamisesta oppii asioita, joita ei itse välttämättä koskaan oivaltaisi. Jopa psykologian ykköskurssilla sanottiin, että mallioppiminen on yksi oppimisen tehokkaimmista muodoista.

3. lokakuuta

Kello soi kuudelta, mutta en jaksanut herätä pelaamaan. Pehmeä sänky ja lämmin peitto olivat liian houkuttelevia. Mä tiesin, että luuserit valitsevat tällaisessa tilanteessa sängyn ja voittajat nousevat koneelle. Mutta mä tiesin myös, että viisas pääsee vähemmällä, ja jos mä nukkuisin pari tuntia ja treenaisin illalla kuuden tunnin sijasta kahdeksan, mä olisin sujut treeniohjelmani kanssa. Mä sammutin herätyksen ja jatkoin unia.

Mutsi soitti mulle puolenpäivän aikaan, ihmetteli mun unista ääntä ja kysyi, miksi en ollut mennyt kouluun. Mä tarkistin kännykästä poissaololistani ja totesin, että mulla on varaa olla poissa yksi päivä ennen kuin putoan kurseilta. Mutsi oli vahvasti sitä mieltä, että mä olen vakavasti masentunut ja että mun pitäisi hankkiutua terapiaan. Jorgoksen lähdettyä sillä oli kuulemma itsellään tällä hetkellä niin paljon huolia, ettei se jaksaisi ottaa hoitaakseen toista vaivalloista miestä.

Mä nousin sängystä ja käynnistin koneen. Kymmentuhatta tuntia harjoitusta tekee Hegegi:n kaltaisesta lahjattomasta nyypästäkin ok pelaajan. Mun kaltaisesta jo valmiiksi kyvykkästä pelaajasta se tekee mestarin.

4. lokakuuta

Menin eilen ajoissa nukkumaan. Heräsin kuudelta. Treenasin pari tuntia ja marssin kouluun: tunti bil-saa, hypäri ja tunti hissaa. Bilsa ei mua pahemmin kiinnostunut, joten mä päätin keskittyä mielenhallintaharjoituksiin. Niissä ei ajatella mitään vaan pyritään vain olemaan. Jonkin ajan kuluttua ajatusten pitäisi lakata pörräämästä mielessä. Mutta mun ajatukset moninkertaistuivat kuin StarWarsin Imperiumin kloonisotilaat. Juuri kun olin onnistunut vähän rauhoittumaan, opettaja määräsi meidät tekemään pari-harjoitusta. Hege91 ei ollut mun kanssa samalla kurs-silla, joten jouduin olemaan pari jonkun randomin kanssa. Kaikki kurssin hyypiöt olivat mitäänsanomat-tomia nyyppejä. Mä esitin, etten muka löytänyt paria, mutta opettaja käski mut Matin viereen. Mä sanoin Matille suoraan, että päästäisiin helpoimmalla, jos se tekee tehtävät munkin puolesta. Matti oli eri mieltä.

– Meidän pitäisi kuitenkin miettiä vastaukset yhdessä, Matti sanoi ja odotti, että meidän välille syn-tyisi henkevä keskustelu metsän eläimistä.

Mä hengähdin syvään, etten vetäisi itseäni tai Mat-tia hirteen.

– Mitä mieltä sä oot tästä ykköstehtävästä? Mitkä ihmisen keksinnöt saastuttavat luontoa eniten? Matti kysyi.

Mä tuijotin sitä pitkään *oot sä tosissas* -ilmeellä enkä sanonut mitään. Lopulta Matti turhautui ja kirjoitti vastaukset paperiin. Mä pääsin käyttämään taas kallisarvoista aikaani mielenhallinnan parissa.

Bilsan opettaja päästi meidät kaksi minuuttia myöhässä tunnilta, ja sinä aikana ruokajono oli venynyt kilometrien pituiseksi. Mä näin Hege᠑1:n istuvan ruokapöydässä jonkun tuntemattoman tyyppin kanssa, jolla oli kasvoille pitkinä suippoina suortuvina valuvat hiukset ja kummalliset rääsyt päällä. Jonotettuani puoli tuntia mä istahdin Hege᠑1:n ja tuntemattoman tyyppin pöytään. Tuntemattoman kapeat ranteet helisivät kaikenlaisista rock-killuttimisista. Hege᠑1 mussutti ruokaa eikä edes esitellety meitä. Tuntematon päätti esitellä itse itsensä. Vittu, mikä jätkä. Mä tiesin heti, etten tulisi pitämään siitä.

– Mä oon Daisuke Holopainen, tyyppi sanoi ja ojensi kätensä.

Mä en ollut ikinä kuullut niin typerää nimeä enkä voinut muuta kuin purskahtaa nauruun.

– Miksi helvetissä sun nimi on Daisuke Holopainen, mä kysyin kun naurultani pystyin.

– Mä oon puoliksi japanilainen. Mun faija on suomalainen ja äiti japanilainen. Mut oon kyllä aina asunut Suomessa. Mikä sun nimi on? Daisuke kysyi

asiallisesti, ja mun oli pakko arvostaa sitä siksi, ettei mun alentuva nauru ollut musertanut sitä.

– Mä oon DragonSlayer666, mä vastasin.

Tällä kertaa Daisuke purskahti nauruun, jonka tahtiin se takoi nyrkkiä pöytään.

– Ei ole vittu totta, Daisuke mylvi.

Mä odotin kärsivällisesti, että se rauhoittuisi, niin että me voitaisiin jatkaa keskustelua.

– Mä en tiedä, missä maailmassa sä elät, mutta miten ihmeessä tyyppi, jonka nimi on DragonSlayer666, voi tulla dissaamaan mua siitä, että mun nimi on Daisuke Holopainen? Pitäisikö mun olla Daisuke666 vai DaisukeSlayer666? Daisuke ihmetteli. – Ei pahalla, mutta millainen pikkukakara lisää nimensä perään 666 ja on olevinaan sen takia muita kovempi jätkä! Daisuke jatkoi mun kurittamista.

Hege91:kin pudisteli päätään. Mä selitin, että keksin nimeni neljännellä luokalla Runea varten, enkä ole tietenkään voinut sitä sen jälkeen vaihtaa. Mähän olin ennättänyt niittää jo mainetta nimelläni.

Daisuke vaikenä äkisti ja katsoi mua tarkemmin.

– Ootko sä se DragonSlayer666? Daisuke ällisteli ja pyysi sitten nöyrästi anteeksi. – Runen pelätyin soturi! Mä olen kuullut susta.

– Oikeesti? mä ihmettelin osaamatta peitellä omahyväistä ilmettäni.

Daisukea varmaan kadutti, että oli tullut vittuil-leeksi idolilleen.

– En tietenkään ole! Runessahan joka toisen tyy-

pin nimi on DragonSlayer. Etkö sä mitään oma-peräisempää keksinyt kuin nimen jonkin questin mukaan! Daisuke päivitteli.

Hege91 komppasi sitä hekottelemalla ivallisesti.

Mua vitutti sietämättömästi, että joku Daisuke Holopainen -niminen tyyppi onnistui servaamaan mut. Mä olin kehittelemässä vastaiskua, kun Daisuke nousi pöydästä ja ehdotti Hege91:lle, että ne jatkaisivat juttua myöhemmin. Daisuke istahti viereiseen pöytään, joka oli täynnä tyttöjä. Mä en kuullut, mitä Daisuke niille sanoi, mutta siihen tyyliin se esiintyi kuin juttelisi parhaiden kavereidensa kanssa. Tytöt katsoivat haltioituneina rennosti läppää heittävää Daisukea ja nauroivat sen sutkautuksille.

– Oliko sun pakko nolata mut Daisuken silmissä? Nyt se luulee, että mä hengaan sun kaltaisen idiootin kanssa! Hege91 valitti.

Mun teki mieli vetää sitä turpaan.

– Mitä sä tollasesta nuuskamuikkusesta välität? Jätkähän on ihan pelle, mä näpäytin.

Hege91 lehahti punaiseksi.

– Etkö sä tajunnut, että se on Daismaister69! Hege91 ihmetteli ja kääntyi katsomaan Daisukea, joka jutteli yhä tyttöjen kanssa.

– Et voi olla tosissasi! mä totesin epäuskoisena.

Daismaister69 on yksi Suomen kovimmista CS-pelaajista ja kapteeni tiimissä, joka on pärjännyt todella hyvin kansainvälisissä kisoissa. Hege91 nyökkäsi, ja mä häpesin silmät päästäni. Mä en

olisi ikinä arvannut, että Daismaister69 on oikeasti rock-helistimiin sonnustautuva, hassusti pukeutuva, puolijapanilainen muikkunen.

Himassa mä googletin Daisuken jengin jäsenet. Daisuken lisäksi tiimiin kuului Pinokkion isoveveli Jarkko aka Jarheaddown, joka oli hengannut meidän kanssa alakoulussa silloin, kun se ei ollut löytänyt ikäistään seuraa. Tiimin kolmas jäsen oli Phantom88, yksi Suomen parhaita sniputtajia. Tiimissä olivat aikaisemmin pelanneet myös Raven89 ja Killer91, mutta ne olivat eronneet erimielisyyksien vuoksi.

Tällä hetkellä Daisuken tiimi etsi kahta uutta pelaajaa. Nyt mä ymmärsin, miksi Hege91 oli nuoleskellut Daisuken persettä ruokalassa ja yrittänyt olla sille mieliksi. Hege91 halusi tietenkin päästä Daisuken tiimiin. Mä olin ampunut pahimman kerran omaan jalkaani vittuiltuani Daisuken kustannuksella. Mulla ei olisi tämän jälkeen mitään mahdollisuuksia päästä tiimiin.

Mä päätin soittaa Pinokkiolle ja pyytää Jarkon numeroa. Se voisi suositella mua Daisukelle ja vakuuttaa, että mä olen hyvä tyyppi. Mä etsin puhelimen ja ryhdyin tuumasta toimeen. Olin vannonut, etten enää soittaisi Pinokkiolle, mutta nyt oli hätätilanne.

Pinokkio kuulosti puhelimesta oudolta. Se madalsi ääntään, lausui joka toisen sanan jälkeen *vittu* ja

vaikutti muutenkin spedeltä. Se ehdotti, että tavattaisiin ostarilla. Ei kai ketkään nuoret tapaa enää ostarilla niin kuin 1990-luvulla. Mutta mä en voinut muuta kuin suostua Pinokkion ehdotukseen.

Mä hyppäsin dösään ja jäin ostarilla pois. Pinokkiota ei ollut vaikea tunnistaa. Se istui ostarin käytäväpenkillä neonväriset lenkkarit jalassa neljän hengen porukassa ja räki maahan. Vasemmassa kädessään se piteli röökiä ja oikeassa oluttölkkiä.

– Mistä lähtien sä oot alkanut polttaa? mä kysyin ja istahdin Pinokkion viereen.

Se sentään tajusi esitellä mut ystävilleen, tosin yhdenkään nimi ei painunut mun mieleen. Mua se ei kutsunut DragonSlayeriksi vaan lyhyesti Dragoksi. Onneksi ketään sen ystäväistä ei kiinnostanut, mistä nimi on lyhennys.

– Mä poltan aina kännissä. Oatko bissen? Pinokkio kysyi.

Mä pudistin päätäni ja ihmettelin, miten Pinokkio oli muuttunut parissa kuukaudessa kunnollisesta ihmisestä pesunkestäväksi jonneksi.

– Miten sulla menee koulussa? mä kysyin, vaikkei mua oikeasti kiinnostanut.

Mä yritin välttää kiusallisia hiljaisia hetkiä. Pinokkion kaverit eivät puhuneet mitään, eivät edes vilkai-
seet muhun.

– Ihan jees. Aika perseestä koko koulu. Ei oikein toi kaksoistutkinto nappaa. Pitäis opiskella niin vitusti, Pinokkio sanoi ja räkäs taas maahan.

Mun teki mieli kysyä vielä, missä se oli tutustunut uusiin räkänokkaystäviinsä, mutta päätin antaa olla. Mä en viitsinyt nolata Pinokkiota niiden edessä etenkään, kun tarvitsin siltä palvelusta. Pinokkio on ollut aina altis taipumaan ryhmäpaineen alla. Sillä ei ole lahjoja sopeutua porukoihin, ja siksi se suostuu tekemään mitä vain päästäkseen niihin. Pinokkiosta tulisi loistava näyttelijä tai poliitikko.

– Mitäs Jarkolle kuuluu? mä kysyin muina miehinä.

Pinokkio veti röökin savua henkeensä ja sai yskänkohtauksen. Sen kaverit naureskelivat sille ja alkoivat tehdä lähtöä.

– En mä tiedä. En ole nähnyt sitä, Pinokkio sanoi ja nousi lähteäkseen kavereidensa mukaan.

Mä pyysin nopeasti Jarkon numeron. Selitin, että tarvitsin siltä apua tietokoneohjelmiston kanssa. Pinokkio lähetti numeron mulle ja kysyi sitten, haluanko tulla Hyrrelle dokaamaan. Mä kieltäydyin kohteliaasti kutsusta ja ehdotin, että suunniteltaisiin jonakin päivänä sarjakuvaa.

– Se nyt oli sellasta sääliä ajantappoa. Onneksi ne ajat on takana, Pinokkio sanoi.

Mä jopa vähän loukkaannuin. Mulla oli ihan toisenlaiset muistikuvat niistä ajoista. Mun mielestä meillä oli ollut ajoittain jopa kivaa. Mä jäin vähän eksyneenä katsomaan, kun Pinokkio juoksi jonnekavereidensa perään.

5. lokakuuta

Mä yritin soittaa Jarkolle, mutta Pinokkion lähettämä numero ei ollut käytössä. Mutsi ratkoi sudokua yksin keittiössä. Se ei ollut raivonnut, siivonnut tai tehnyt ruokaa moneen päivään. Musta tuntui, että se oli menettänyt Jorgoksen myötä elämänhalunsa. Teki paha nähdä se niin alakuloisena. Mä vähän jopa kaipasin sitä, että mutsi hengittää koko ajan niskaan ja mäkättää. Mulla oli turvaton olo, kun kukaan ei yrittänyt kontrolloida mua ja mun elämää.

Mä mietin, mitä Ryulle kuuluu. Se oli poistanut viime viikolla Facebook-tunnuksensa. Varmaan se uskoi salaliittoteorioihin ja pelkäsi NASA:n kaappaavan sen tiedot. Ryun pelko olikin varmaan aiheellinen, sillä aina oli riski, että se lähetettäisiin perheeseen takaisin Pohjois-Koreaan.

Mä en ollut nähnyt pikkuveljeäniäkään muutama kuukauteen. Se pelasi päivät pitkät omassa huoneessaan ja poistui sieltä vain syömään. Harvemmin edes syömään, sillä mutsi vei broidille salfat. Mä jo ajattelin käydä moikkaamassa sitä, mutta päätin antaa sen kuitenkin pelata rauhassa.

Hege91 ilmestyi servulle illemmalla. Mä haastoin

sen puukkomatsiin, mutta sillä ei ollut muka aikaa. Mä kysyin siltä suoraan, aikooko se pyrkiä Daisuken tiimiin.

– Aion pyrkiä, mutta en usko, että se ottaa sua. Sä teit tosi huonon ensivaikutelman, Hege91 tyytyi.

Mä en uskonut, että ensivaikutelmalla oli niinkään väliä, kunhan olisin vain tarpeeksi hyvä pelaamaan.

– Mennään yhdessä puhumaan Daisukelle. Sanotaan vaikka, että me ollaan hyvä tutkapari, mä ehdotin.

– Huono idea. Koeta nyt pärjätä omillasi. Sä et voi roikkua mun perseessä loputtomiin, Hege91 huomautti.

Mä aoin just kirotta se paskan alimpaan helvettiin, kun se paviaani ehti sulkea puhelimen.

6. lokakuuta

Mä odottelin luokan edessä tunnin alkamista. Hege91:tä ei näkynyt missään. Mä katselin aikani kuluksi muita ihmisiä ja toivoin näkeväni Fetasalaatin kävelevän käytävää pitkin. Mua ei olisi haitannut, vaikka Jake olisi kaapannut Fetasalaatin syliinensä ja naurattanut sitä. Mua ei olisi haitannut edes se mustasukkaisuus, jonka niiden kismailu mussa herätti. Sillä silloin mä olisin tuntenut edes jotain. Sen sijaan mä katselin kasvottomia ihmisiä, joista yksikään ei merkinnyt mulle mitään – kunnes Hege91 ja Daisuke nousivat koulun portaita. Melkein käsi kädessä ihan kuin olisivat alkaneet seurustella. Hege91 huomasi mut ja veti Daisuken kauemmaksi istumaan. Mä nousin ja menin niiden viereen ihan vain ärsyttääkseni Hege91:tä. Daisuke kertoi CS:stä ja tulevista Saksassa järjestettävistä Euroopan mestaruuskisoista.

– Ai te puhutte CS:stä? mä keskeytin tahallani niiden keskustelun.

– Joo, Hege91 vastasi lyhyesti, käänsi mulle selkänsä ja jatkoi juttuaan Daisuken kanssa.

Hege91 kertoi liian teknisesti ja yksityiskohtaisesti

edellisestä pelistään, eikä Daisukea voinut selvästi vähempää kiinnostaa.

– Siis pelaatko säkin CS:ää? mä kysyin tällä kertaa Daisukelta, ja Hege91 hengähti syvään.

– Joo, pelaan, Daisuke vastasi ykskantaan.

– Mikä sun nikki on? mä kysyin ja esitin, etten tiennyt sitä.

– Daismaister69, Daisuke vastasi, ja tällä kertaa mä purskahdin pilkkanauruun.

– Millainen jonne lisää seksiasennon nikkinsi päätteeksi? mä ihmettelin ääneen.

Hege91 pudisteli päätään.

– Mä uskon, että vaikka mun nimi olis Tiivitaavi, jengi kunnioittaa mua, kunhan mä vaan ownaan lös-siä, Daisuke totesi tynnosti.

Mä kehitin jo uutta vastahyökkäystä.

– Mä en pysty kunnioittamaan tyyppiä, josta en ole ikinä ennen kuullut ja joka sanoo kuitenkin ownaavansa muut. Mä uskon enemmän tekoihin kuin sanoihin ja jätän suosiolla turhan lesoomisen omaan arvoonsa. Etenkin jos tyyppin nimi päättyy lukuun 69.

Mä pelkäsin menneeni liian pitkälle. Olin jo lähtemäisilläni hakemaan naulakosta takkiani, kun Daisuke kääntyi yllättäen muhun päin.

– Tosta mä olen kyllä samaa mieltä. Pakko sanoa, että mä muistutin sua vähän nuorempana. Uhmakasta tyyppiä, joka hakee provoa joka käänteessä, Daisuke maalaili.

Vaikka mua vitutti, että se nuuskamuikkunen luuli olevansa kypsempi ihmisperse kuin mä, varoin näyttämästä todellisia tunteitani.

– Tuu koulun jälkeen pelaamaan. Mä haluan nähdä, osaatko sä jotain vai puhutko vain paskaa, Daisuke ehdotti.

Hege91 tuijotti sitä ihmeissään.

– Voinko mäkin tulla? se kysyi nöyrästi.

– Totta kai. Oikeastaan mä etsin meidän tiimiin uusia jäseniä. Katsotaan, miten homma toimii, Daisuke sanoi ja nousi penkiltä. – Nähdään! Mulla on tunti yläkerrassa, Daisuke lisäsi ennen kuin paineli tiehensä.

– Miksi sun pitää aina pilata kaikki? Hege91 vinesi.

– Miten niin *pilata*? Mähän hommasin meidät just työhaastatteluun, mä huomautin, mutta Hege91 leikki loukkaantunutta. – Mehän ollaan kuin jokin seurusteleva pariskunta, jonka väliin tulleeeseen hyypiöön kumpikin on salaa ihastunut, mä analysoin.

Hege91 ei kestänyt kuulla totuutta vaan mottasi mua olkapäähän.

Mä mottasin sitä kaksi kertaa kovempaa takas.

Koulun jälkeen me mentiin Daisuken tiimin treenikämpille. Mä kuvittelin, että se näyttäisi joltain säärittävien rokkareiden kämpältä, mutta Daisuken isän firman kattuhuoneistoon rakennetussa treenitilassa olikin tehokkaat koneet ja videotykki, jolla sai scree-